

МАЛКИЯТ ПРОДАВАЧЪ

Бѣше кишавъ зименъ день.

Валѣше студенъ ситенъ дъждъ. Той бръскаше немилостиво по лицето и ржцетѣ и проникваше до коститѣ чакъ, като ситни ледени съчми.

По разлигавенитѣ улици въ центъра на Столицата лудетѣ бързаха да се прибератъ по-скоро на заветъ. Бѣше срещу голѣмъ празникъ.

Бедно малко дете, облѣчено въ вехта дреха, съ подвити навънъ ржкави, държеше въ дветѣ си зачервени отъ студъ ржце ефтини дървени играчки, които лъщѣха съ разноцвѣтни бои.



Студениятъ дъждъ го шибаше по ржцетѣ и лицето, като съ студени пѣсъчета, които се стичаха, разтопени като сълзи по истиналитѣ детски бузки.

— Детски играчки, моля! Радостъ за децата! Радостъ!

То повтаряше еднообразно и протѣгаше дветѣ си ржчички съ играчкитѣ къмъ минувачитѣ.

Разбира се, никой нито купуваше, нито се отбиваше при него. Като че никой не го забелязваше. Но то не се отчайваше и упорито предлагаше стоката си.

Зададе се младъ чсвѣкъ безъ горна дреха, съ смачкана изсивѣла шапка. Той несъзнателно се спрѣ предъ него и веднага забърка съ ржце въ джебоветѣ си. Но изглежда, че не намѣри нищо въ тѣхъ, защото съ въздишка бавно извади ржце изъ джебоветѣ си, помжчи се да се усмихне, и протегна ржка да погали малкия.

Но детето се отдрѣгна огорчено, изгледа недоволно бедния младежъ и заплака. И сълзитѣ му се слѣха съ стичащитѣ се по странитѣ му дъждовни капки.

Когато младежътъ отмина, азъ отидохъ при малкото момченце.

— Защо плачешъ, малкий продавачо на детска радостъ? — запитахъ го азъ. — Само една играчка може